

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Martiny Küchlerové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Körnerova 219/2, Brno, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, za účasti: **I) Elektrárna Dukovany II, a.s.**, se sídlem Duhová 1444/2, Praha 4, zastoupená Mgr. Martinem Kramářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, **II) OIŽP - Občanská iniciativa pro ochranu životního prostředí, z.s.**, se sídlem Kubatova 1240/6, České Budějovice, **III) Calla - Sdružení pro záchranu prostředí, z.s.**, se sídlem Fráni Šrámka 1168/35, České Budějovice, **IV) ESHG s.r.o.**, se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, zastoupená advokátem Mgr. Marianem Pavlovem, se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2025, č. j. 39 A 6/2025-222,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025, č. j. MPO 23262/2025 (dále jen „*rozhodnutí o rozkladu*“), ministr průmyslu a obchodu zamítl rozklady několika subjektů proti společnému územnímu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. MPO 76834/23/422 – SÚ, MIPOX0465LLL (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Předmětem prvostupňového rozhodnutí je umístění staveb tvořících záměr nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany, stanovení ochranných pásem pro některé z těchto staveb a povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les pro vybrané stavby.

[2] Proti rozhodnutí o rozkladu podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“), který usnesením ze dne 22. 5. 2025, č. j. 39 A 6/2025-222, k námitkám osoby zúčastněné na řízení I) a žalovaného vyslovil svou místní nepřislušnost a dle § 7 odst. 6 věty první soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) věc postoupil Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“).

[3] Žalobce místní příslušnost krajského soudu dovozoval z § 7 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *ve věcech, ve kterých rozhodl nebo měl rozhodnout v prvním stupni Dopravní a energetický stavební úřad, je k řízení příslušný Krajský soud v Ostravě, přičemž o těchto žalobách vede řízení specializovaný senát*. Podle krajského soudu je však pro určení místní příslušnosti rozhodná právě skutečnost, že oproti věci řešené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. Nad 122/2024-103, ve věci *Egeria z. s.* (dále jen „*usnesení ve věci Egeria*“), na které odkazoval žalobce v nyní projednávané věci, krajský soud nebyl v době vydání prvostupňového rozhodnutí místně příslušným soudem ve věcech **energetické infrastruktury**. Jeho specializace do 31. 12. 2023 se totiž vztahovala jen na **dopravní stavby**. Místní příslušnost krajského soudu tak nebylo možné odůvodnit ani zněním zákona, ani požadavkem na zajištění kontinuity rozhodování jeho specializovaného senátu, jako tomu bylo v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v usnesení ve věci *Egeria*.

[4] Dodal, že ani po 1. 1. 2024 nepřešla působnost pro územní řízení pro vyhrazené stavby nebo stavby s nimi související (mezi něž patří i záměr nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany) na Dopravní a energetický stavební úřad, neboť nová územní řízení již nebylo možné zahájit (viz § 334a odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon; dále jen „*stavební zákon z roku 2021*“), a probíhající územní řízení zůstala v působnosti těch stavebních úřadů, které je vedly před nabytím účinnosti stavebního zákona z roku 2021 (viz § 330 odst. 3 věta druhá tohoto předpisu).

[5] Krajský soud uzavřel, že pro určení místně příslušného krajského soudu je rozhodné sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (§ 7 odst. 2 věty první s. ř. s.). Jelikož prvostupňové rozhodnutí vydalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, které má sídlo v Praze 1, a území městské části Praha 1 patří dle bodu 1. Přílohy 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), do obvodu Obvodního soudu pro Prahu 1, jenž dle bodu 1. Přílohy 2 zákona o soudech a soudcích patří do obvodu městského soudu, je k projednání a rozhodnutí věci věcně i místně příslušný právě tento soud.

[6] Proti usnesení krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel uvádí, že předmětem prvostupňového rozhodnutí je umístění nového jaderného zdroje a souvisejících staveb, jejichž povolování by mělo být maximálně urychleno, a tudíž by o žalobě měl rozhodnout specializovaný senát krajského soudu, neboť ten je povinen rozhodovat v kratších lhůtách.

[8] Dále stěžovatel odkazuje na již zmiňované usnesení ve věci *Egeria*, v němž Nejvyšší správní soud rozhodoval o místní příslušnosti krajského soudu v řízení o žalobě, která se

pokračování

věcně týkala povolení stavby úseku dálnice. S ohledem na to, že počínaje 1. 1. 2024 by o takovém záměru ve správní řízení rozhodoval Dopravní a energetický stavební úřad, Nejvyšší správní soud v tomto usnesení v zájmu kontinuity vyslovil, že místně příslušným soudem je krajský soud. Podle stěžovatele má být toto pravidlo aplikováno také v nynější věci.

[9] Nakonec stěžovatel odkazuje na usnesení městského soudu ze dne 16. 5. 2025, č. j. 9 A 34/2025-317 (řízení o kasační stížnosti směřující proti tomuto usnesení je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 112/2025), o postoupení věci krajskému soudu (jednalo se o podobný případ jako nyní posuzovaná věc). Zásadním argumentem městského soudu bylo, že jaderný zdroj a související stavby jsou strategickou energetickou infrastrukturou dle § 1 odst. 4 písm. b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále jen „*liniový zákon*“), o které má od 1. 1. 2024 rozhodovat Dopravní a energetický stavební úřad, a tudíž je dána místní příslušnost krajského soudu.

[10] Ve zbylé části kasační stížnosti stěžovatel shrnuje dosavadní průběh správního a soudního řízení, část své žalobní argumentace nebo cituje právní úpravu (zejména liniový zákon a s. ř. s.).

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že místně příslušný je městský soud. Uvádí, že prvostupňové rozhodnutí vydal dne 30. 10. 2023, tedy před nabytím účinnosti stavebního zákona z roku 2021, který v § 33 vymezil kompetence nově vznikajícího Dopravního a energetického stavebního úřadu s účinností od 1. 1. 2024. S ohledem na to nelze na posuzovaný případ aplikovat § 7 odst. 4 s. ř. s., ale uplatní se obecné kompetenční pravidlo dle § 7 odst. 2 s. ř. s.

[12] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí stejné důvody jako žalovaný (viz předcházející odstavec tohoto rozsudku), které svědčí pro místní příslušnost městského soudu. K tomu navíc dodává, že v usnesení ve věci *Egeria* Nejvyšší správní soud rozhodl o místní příslušnosti specializovaného senátu krajského soudu kvůli zachování kontinuity posuzování případů týkajících se staveb dopravní infrastruktury. O takový případ v nyní posuzované věci nejde. Nakonec navrhuje, aby Nejvyšší správní soud projednal nynější věc společně se souvisejícími případy sp. zn. 21 As 114/2025 a sp. zn. 5 As 112/2025 (v nichž jde o posouzení téže právní otázky), a vzal v potaz také řízení vedené pod sp. zn. Nad 89/2025 (ve kterém městský soud vyslovil nesouhlas s postoupením věci krajským soudem).

[13] Zbylé osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.) a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[17] Podle § 7 odst. 4 s. ř. s. (ve znění účinném od 1. 1. 2024) *ve věcech, ve kterých rozhodl nebo měl rozhodnout v prvním stupni Dopravní a energetický stavební úřad, je k řízení příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.* Podle téhož ustanovení ve znění účinném do 31. 12. 2023 platilo, že k řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se *umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů, je příslušný Krajský soud v Ostravě. O těchto žalobách vede řízení specializovaný senát.*

[18] Podle § 16 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon); dále jen „*stavební zákon z roku 2006*“, ve znění účinném od 1. 7. 2023, *působnost stavebního úřadu u staveb v areálu jaderného zařízení a staveb s těmito stavbami souvisejícími vykonává Ministerstvo průmyslu a obchodu.*

[19] V nyní projednávaném případě je předmětem územního rozhodnutí stavba výrobní elektrárny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více a s ní související stavby; jedná se tedy o *energetickou infrastrukturu* dle § 1 odst. 4 písm. b) liniového zákona.

[20] Prvostupňové rozhodnutí vydal žalovaný dne 30. 10. 2023 jako věcně příslušný správní orgán dle § 16 odst. 4 stavebního zákona z roku 2006. Učinil tak předtím, než nabyl účinnosti § 33 stavebního zákona z roku 2021, jenž vymezil kompetence nově vznikajícího Dopravního a energetického stavebního úřadu. Tento správní orgán počínaje 1. 1. 2024 vykonává působnost stavebního úřadu ve věcech vyhrazených staveb [§ 33 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 2021], kterou je i stavba jaderného zařízení a stavby související [§ 5 odst. 2 písm. c) téhož předpisu ve spojení s jeho Přílohou č. 3]. Významné však je to, že **probíhající územní řízení nicméně zůstala v působnosti těch stavebních úřadů, které je vedly před nabytím účinnosti stavebního zákona z roku 2021** (§ 33 odst. 3 věta druhá tohoto předpisu).

[21] Sousedí „*měl rozhodnout*“ v § 7 odst. 4 s. ř. s. (viz odstavec [17] výše) nelze vykládat tak, že specializovaný senát krajského soudu je příslušný také v případech, o nichž by ve správním řízení dle pozdější právní úpravy rozhodoval Dopravní a energetický stavební úřad. Z důvodové zprávy k novele č. 284/2021 Sb., kterou byl § 7 odst. 4 s. ř. s. změněn, vyplývá, že sousloví „*rozhodl nebo měl rozhodnout*“ má význam jiný. Zákonodárce jím totiž zamýšlel svěřit pravomoc specializovanému senátu krajského soudu nejen k posuzování žalob proti rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., ale také k zásahovým a nečinnostním žalobám.

[22] Stěžovatel se mýlí, že i v jeho případě platí závěry usnesení ve věci *Egeria* (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) ohledně místní příslušnosti krajského soudu. Jak správně uvedly krajský soud a osoba zúčastněná na řízení I), ve zmiňovaném případě Nejvyšší správní soud určil místní příslušnost krajského soudu,

pokračování

protože žaloba směřovala proti rozhodnutí o povolení stavby úseku dálnice. Jednalo se tedy o stavbu dopravní infrastruktury dle § 1 odst. 2 písm. a) liniového zákona, nikoli energetickou infrastrukturu dle § 1 odst. 4 písm. b) liniového zákona (nynější věc). Rozhodné pak bylo, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba *dopravní infrastruktury*, byl příslušný krajský soud jak dle právní úpravy účinné do 31. 12. 2023, tak i dle aktuální právní úpravy účinné od 1. 1. 2024 (viz odstavec [17] shora), která stanovila jako kritérium pro určení místní příslušnosti krajského soudu rozhodovací působnost Dopravního a energetického stavebního úřadu. Nejasná byla pouze kategorie žalob proti rozhodnutím, na které se má od 1. 1. 2024 aplikovat § 7 odst. 4 s. ř. s. v novém znění, jež v prvním stupni ještě nevydal Dopravní a energetický stavební úřad, ale stavební úřad podle dosavadních právních předpisů.

[23] Je pravdou, že v usnesení ve věci *Egeria* se Nejvyšší správní soud přiklonil k místní příslušnosti krajského soudu, ačkoli z výslovného znění zákona vyplývá, že místní příslušnost krajského soudu podle § 7 odst. 4 s. ř. s. nedopadá na žaloby podané od 1. 1. 2024 proti rozhodnutím, na které se ještě nevztahuje působnost Dopravního a energetického stavebního úřadu. Gramatický výklad tehdy označil Nejvyšší správní soud za nepřipustně formalistický, nekoncepční a v rozporu se skutečným úmyslem zákonodárce, který stanovil výlučnou příslušnost krajského soudu ve věci přezkumu umístění klíčových staveb **dopravní infrastruktury** za účelem zrychlení, zefektivnění a zkvalitnění soudního přezkumu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. Nad 79/2019 - 68). Jak správně uvedl krajský soud v napadeném usnesení, Nejvyšší správní soud tak postupoval s ohledem na potřebu zachování kontinuity rozhodování specializovaného senátu krajského soudu v řízení o žalobách proti rozhodnutím týkajícím se umístění či povolení staveb *dopravní infrastruktury* ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) liniového zákona.

[24] Jak je vysvětleno v odstavci [20] výše, na rozdíl od věci *Egeria* nebyl krajský soud v nynější věci v době vydání prvostupňového rozhodnutí místně příslušným soudem ve věcech **energetické infrastruktury**. S ohledem na to nelze v nynějším případě použít nosný argument pro místní příslušnost krajského soudu spočívající v kontinuitě rozhodování specializovaného senátu krajského soudu, jak tomu bylo v usnesení ve věci *Egeria*.

[25] Lze shrnout, že Dopravní a energetický stavební úřad v nynějším případě nerozhodoval (a ani rozhodovat neměl), a tudíž se neuplatní speciální pravidlo místní příslušnosti podle § 7 odst. 4 s. ř. s. Krajský soud proto správně postoupil věc k rozhodnutí městskému soudu na základě obecného pravidla místní příslušnosti dle § 7 odst. 2 s. ř. s.

[26] Zbylá část kasační argumentace nesměruje proti napadenému usnesení (jde o shrnutí dosavadního průběhu správního či soudního řízení nebo citace právní úpravy), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se jí tudíž nezabýval.

[27] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že neshledal důvod pro spojení nyní projednávané věci s případy, které se týkají totožné právní otázky (viz odstavec [12] shora), jak *de facto* navrhovala osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti. S ohledem na **materiální** závaznost judikatury Nejvyššího správního soudu lze očekávat, že zbylé senáty budou zde uvedené závěry následovat (ledaže by zvolily postup dle § 17 s. ř. s.).

[28] Nejvyšší správní soud tudíž shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[30] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a tyto osoby přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovaly. Proto jim (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu